

EL MÀRTIR CRISTIÀ

per ARMAND PUIG

El màrtir cristià viu el seu kairós sobretot amb una pregària incessant i confiada. En aquest punt, la diferència amb els màrtirs pagans és ben notable. Aquests basen la seva enteresa davant el martiri en les virtuts morals, com ara la grandesa d'ànim davant la mort o la capacitat de fer front a un destí advers. En canvi, els relats que narren el procés i la mort dels màrtirs cristians mostren com aquests entenen el martiri com una extensió de la seva fe, com un moment on aquesta fe és posada a prova igual que l'or és depurat al gresol. D'aquesta manera, queda verificada la qualitat de la confessió creient.

No són les virtuts morals les que caracteritzen el capteniment cristià sinó l'abandó a Déu, font de la força i motiu de l'esperança dels qui viuen orientats cap al Regne celestial, convençuts de la resurrecció.

Aquestes coordenades existencials configuren la disposició interior que es manifesta, per exemple en sant Pau que està cert que serà preservat de «totes les insídies» i arribarà al reialme promès. El terme *insídies* tradueix l'expressió grega obra o acció dolenta. El martiri és comprès com un moment d'irrupció i d'aparent triomf del mal davant unes persones que experimenten la feblesa de la pròpia condició.

La passió del màrtir s'assimila a la passió de Jesús que és tipificada pels evangelis com «l'hora del poder de les tenebres». I, malgrat aquesta acció de l'esperit del mal, la feblesa dels màrtirs resta sostinguda per la potència de Déu.

Així, doncs, si bé és cert que el màrtir no va al martiri amb actitud arrogant, val a dir que, quan és dins la lluita martirial, manifesta una gran seguretat sobre el camí que ha emprès. Aquesta seguretat es tradueix en un capteniment que sorprèn i que podria fer pensar que el màrtir desafia els qui el jutgen. Però no és així.

El màrtir no cedeix. La causa de Crist s'imposa a qualsevol altra. La lluita continua fins al final.